Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 10. novembra 2011 [1]

Zadeva C-419/10

Wolfgang Hofmann
proti
Freistaat Bayern

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Nemčija))

„Direktiva 2006/126/ES — Vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj — Zavrnitev priznanja veljavnosti vozniškega dovoljenja v državi članici, izdanega v drugi državi članici, osebi, ki ji je bilo vozniško dovoljenje odvzeto na ozemlju prve države članice“

1. Sodišče je s tem vprašanjem za predhodno odločanje prvič pozvano k razlagi določb Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih, [2] ki je prenovljena različica Direktive 91/439/EGS Sveta z dne 29. julija 1991 o vozniških dovoljenjih. [3]

2. V skladu s členom 2(1) Direktive 2006/126/ES se vozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, vzajemno priznavajo.

3. Vendar ima to načelo omejitev. Člen 11(4), drugi pododstavek, te direktive namreč določa, da država članica *zavrne* [4] priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, osebi, katere vozniško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto. Ta določba nadomešča člen 8(4), prvi pododstavek, Direktive 91/439, v skladu s katerim država članica *lahko zavrne* [5] priznanje vozniškega dovoljenja, ki je bilo izdano v takih okoliščinah.

4. Ob upoštevanju razlike v besedilu teh dveh členov se Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Nemčija) sprašuje, ali je mogoče sodno prakso, ki jo je Sodišče razvilo v okviru Direktive 91/439, uporabiti tudi za položaje, ki jih ureja Direktiva 2006/126.

5. Sodišče je namreč odločilo, da država članica na podlagi člena 8(4) Direktive 91/439 ne sme zavrniti priznanja veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, ker se je na ozemlju prve države članice za imetnika vozniškega dovoljenja uporabil ukrep odvzema ali razveljavitve vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala ta država članica, če se je skupaj s tem ukrepom določen rok trajanja prepovedi za izdajo novega vozniškega dovoljenja v tej državi članici iztekel, preden je druga država članica izdala vozniško dovoljenje. [6]

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL L 403, str. 18.

3 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 1, str. 317.

4 — Moj poudarek.

5 — Prav tam.

6 — Glej sodbo z dne 29. aprila 2004 v zadevi Kapper (C-476/01, Recueil, str. I-5205, točka 78) in sklepa z dne 6. aprila 2006 v zadevi Halbritter (C-227/05) in z dne 28. septembra 2006 v zadevi Kremer (C-340/05).

6. Zato želi predložitveno sodišče v bistvu izvedeti, ali sprememba besedila državo članico odslej obvezuje, da zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, ki je bilo izdano v enakih okoliščinah.

7. V teh sklepnih predlogih bom navedel razloge, zaradi katerih menim, da je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da mora država članica zavrniti priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki je bilo izdano v drugi državi članici, če je bilo njegovemu imetniku v prvi državi članici vozniško dovoljenje odvzeto zaradi vožnje pod vplivom alkohola in v državi članici izdaje ni opravil potrebnega preverjanja sposobnosti za vožnjo, kot to določa točka 14.1 Priloge III k tej direktivi.

I – Pravni okvir

A – *Pravo Unije*

1. Direktiva 91/439

8. Za olajšanje gibanja oseb v Evropski skupnosti ali njihove nastanitve v državi članici, ki ni tista, v kateri so pridobile vozniško dovoljenje, je bilo z Direktivo 91/439 uvedeno načelo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj.[7]

9. Vendar ima to načelo omejitev. V skladu s členom 8(4), prvi pododstavek, navedene direktive lahko namreč država članica zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici, če je bil njegovemu imetniku v tej prvi državi članici izrečen ukrep omejitve, začasnega odvzema, odvzema ali preklica vozniškega dovoljenja.

2. Direktiva 2006/126

10. Člen 2(1) Direktive 2006/126 prav tako določa, da se vozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, vzajemno priznavajo.

11. V skladu s členom 7(1)(e) te direktive se vozniško dovoljenje izda samo tistim kandidatom, ki imajo svoje običajno prebivališče na ozemlju tiste države članice, ki izda vozniško dovoljenje.

12. Člen 11(4), drugi pododstavek, navedene direktive določa, da država članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, osebi, katere vozniško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto.

13. V skladu s členom 13(2) Direktive 2006/126 se z določbami te direktive ne odvzema ali kakor koli omejuje nobena pravica do vožnje, podeljena pred 19. januarjem 2013.

14. Točka 14.1 Priloge III k navedeni direktivi določa, da se vozniških dovoljenj ne sme izdati ali podaljšati kandidatom oziroma voznikom, ki so odvisni od alkohola ali nezmožni, da bi se vzdržali pitja in vožnje. Kandidatom oziroma voznikom, ki so bili v preteklosti odvisni od alkohola, se lahko vozniška dovoljenja izdajo ali podaljšajo po dokazanem obdobju abstinence in na podlagi pooblaščenega zdravniškega mnenja ter rednih zdravniških pregledov.

15. Člen 16(1) Direktive 2006/126 določa, da države članice sprejmejo ter objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 19. januarja 2011. Ti predpisi se uporabljajo od 19. januarja 2013,[8] Direktiva 91/439 pa se razveljavi z učinkom od tega dne.[9]

7 — Glej člen 1(2) te direktive.

8 — Člen 16(2) navedene direktive.

9 — Člen 17, prvi odstavek, Direktive 2006/126.

16. Vendar se nekatere določbe Direktive 2006/126 uporabljajo že pred navedenim dnem. V skladu s členom 18, drugi odstavek, te direktive se namreč členi 2(1), 5, 6(2)(b), 7(1)(a), 9, 11(1) in od (3) do (6) ter 12 navedene direktive in njene priloge od I do III uporabljajo od 19. januarja 2009.

B – *Nacionalno pravo*

17. Člen 28(1) uredbe o dovolitvi udeležbe osebam v cestnem prometu (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr) v različici, ki je veljala 19. januarja 2009 (v nadaljevanju: FeV), določa, da je imetnikom veljavnega vozniškega dovoljenja Unije ali Evropskega gospodarskega prostora (EGP), ki imajo v Nemčiji običajno prebivališče v smislu člena 7(1) ali (2) FeV, ob upoštevanju omejitev iz odstavkov od 2 do 4 tega 28. člena dovoljena vožnja motornih vozil na nacionalnem ozemlju v okviru omejitev njihovega vozniškega dovoljenja.

18. Člen 28(4), prvi stavek, točka 3, FeV določa, da vožnja ni dovoljena imetnikom vozniškega dovoljenja Unije ali EGP, ki jim je nemško sodišče odvzelo vozniško dovoljenje z začasnim ali pravnomočnim ukrepom ali jim ga je odvzel upravni organ s takoj izvršljivim ali dokončnim ukrepom, in tudi ne imetnikom, ki jim je bilo vozniško dovoljenje zavrnjeno z dokončno odločbo ali jim ni bilo odvzeto zgolj zato, ker so se mu medtem odrekli.

II – Dejansko stanje in spor o glavni stvari

19. W. Hofmann, nemški državljan, je vozniško dovoljenje pridobil 13. oktobra 1960. Amtsgericht Memmingen mu je to vozniško dovoljenje odvzelo z odločbo z dne 21. novembra 1996. Vozniško dovoljenje mu je bilo ponovno izdano 31. avgusta 1998.

20. Zaradi vožnje pod vplivom alkohola je Amtsgericht Memmingen W. Hofmanna obsodilo na globo in mu ponovno odvzelo vozniško dovoljenje. Kaznovalni nalog Amtsgericht Memmingen je postal pravnomočen 8. maja 2007. Skupaj s kaznijo mu je bila naložena tudi prepoved zahtevati novo vozniško dovoljenje do 7. avgusta 2008.

21. Češki pristojni organ je W. Hofmannu 19. januarja 2009 izdal vozniško dovoljenje. Na tem dovoljenju je kot kraj prebivališča navedeno mesto Lazany (Češka republika).

22. Nemški organ je ob nadzoru prometa 17. marca 2009 ugotovil, da ima W. Hofmann češko vozniško dovoljenje. Ob naslednjem nadzoru prometa 25. marca 2009 je nemška policija to dovoljenje začasno odvzela in ga posredovala nemškemu organu, pristojnemu za izdajo vozniških dovoljenj.

23. Ta je z dopisom z dne 20. aprila 2009 W. Hofmanna opozoril, da mu češko vozniško dovoljenje ne daje pravice voziti na nemškem ozemlju in da se bo vožnja motornega vozila na tem ozemlju obravnavala kot prekršek vožnje brez vozniškega dovoljenja. Poleg tega ga je obvestil, da bo, če ne bo soglašal, da se v vozniško dovoljenje vpiše opomba o prepovedi vožnje na nemškem ozemlju, o tem sprejeta ugotovitvena odločba.

24. W. Hofmann je nasprotoval vpisu te opombe v svoje češko vozniško dovoljenje, zato je Landratsamt Unterallgäu z odločbo z dne 15. julija 2009 ugotovil, da mu vozniško dovoljenje, ki ga je izdal češki pristojni organ, ne daje pravice voziti motorno vozilo na nemškem ozemlju.

25. W. Hofmann je 13. avgusta 2009 vložil tožbo pri Verwaltungsgericht Augsburg in v njej predlagal, naj se ta odločba razveljavi. To sodišče je s sodbo z dne 11. decembra 2009 tožbo zavrnilo z obrazložitvijo, da so izpolnjeni pogoji iz člena 28(4), prvi stavek, točki 2 in 3, FeV, saj je bilo W. Hofmannu odvzeto nemško vozniško dovoljenje. Tako naj ta na nemškem ozemlju ne bi mogel uporabljati vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica.

26. W. Hofmann se je zoper to sodbo pritožil pri predložitvenem sodišču. V bistvu predlaga razveljavitev te sodbe in odločbe, ki jo je Landratsamt Unterallgäu izdalo 15. julija 2009.

III – Vprašanje za predhodno odločanje

27. Bayerischer Verwaltungsgerichtshof je zaradi dvoma glede razlage določb Direktive 2006/126 prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 […] razlagati tako, da mora država članica zavrniti priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi v obdobju, ko zanjo ni veljala prepoved zaprositve za novo dovoljenje, če ji je bilo vozniško dovoljenje na ozemlju prvoimenovane države članice odvzeto in je ta oseba v trenutku, ko je bilo izdano vozniško dovoljenje, imela svoje običajno prebivališče na ozemlju države članice izdajateljice?“

IV – Analiza

A – *Uvodne ugotovitve*

28. Predložitveno sodišče v predlogu za sprejetje predhodne odločbe in stranke v pisnih stališčih zastavljajo vprašanje uporabe členov 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, zato bom najprej navedel razloge, zaradi katerih menim, da je v tej zadevi treba uporabiti te določbe.

29. Na podlagi člena 17 te direktive se Direktiva 91/439 razveljavi z učinkom od 19. januarja 2013. Države članice od tega dne uporabljajo določbe Direktive 2006/126.[10] Kot je bilo ugotovljeno, pa se nekateri členi v skladu s členom 18, drugi odstavek, te direktive uporabljajo od 19. januarja 2009. To med drugim velja za člena 2(1) in 11(4) navedene direktive.

30. W. Hofmann je češko vozniško dovoljenje pridobil 19. januarja 2009. Zato menim, da ni nobenega dvoma, da je treba v tem primeru upoštevati določbe nove direktive o vozniških dovoljenjih, namreč člena 2(1) in 11(4) Direktive 2006/126, ki se uporabljata od tega dne.

31. Poleg tega se predložitveno sodišče sprašuje, ali člen 13(2) te direktive ne izključuje uporabe člena 11(4), drugi pododstavek, navedene direktive. Na podlagi prve določbe se namreč z Direktivo 2006/126 ne odvzema ali kakor koli omejuje nobena pravica do vožnje, podeljena pred 19. januarjem 2013.

32. W. Hofmann zato meni, da se člen 11(4), drugi pododstavek, te direktive uporablja šele od 19. januarja 2013 in da vozniških dovoljenj, izdanih pred tem dnem, ni mogoče omejiti, začasno odvzeti ali odvzeti.

33. Opozoriti je treba, da se v skladu s členom 16(1) in (2) navedene direktive določbe te direktive, med njimi člen 13, uporabljajo šele od 19. januarja 2013.

34. Vsekakor mesto, ki ga ima člen 13 v besedilu Direktive 2006/126, kot je navedla nemška vlada, izkazuje, da se nanaša le na pravice, pridobljene za vožnjo posameznih kategorij vozil, in ne na ukrepe omejitve, začasnega odvzema ali odvzema vozniškega dovoljenja.

35. Ta direktiva namreč uvaja enoten vzorec Skupnosti za vozniška dovoljenja, ki bo nadomestil različna vozniška dovoljenja, ki obstajajo v državah članicah.[11] V zvezi s tem določa in opredeljuje različne kategorije vozniških dovoljenj.[12] Države članice, ki so pred začetkom veljavnosti določb Skupnosti opredelile svoje kategorije vozniških dovoljenj, morajo odslej vzpostaviti ekvivalence med njimi in kategorijami, ki jih je opredelil zakonodajalec Unije.

10 — Člen 16(2) te direktive.

11 — Glej člen 1(1) navedene direktive.

12 — Glej člen 4 Direktive 2006/126.

36. Člen 13 Direktive 2006/126 z naslovom [E]kvivalence neskupnostnih vzorcev dovoljenj je namenjen zgolj ureditvi tega vprašanja ekvivalence različnih kategorij vozniških dovoljenj.

37. To sicer izhaja iz pripravljalnih del. Člen 13(2) te direktive je bil dodan na pobudo Evropskega parlamenta.[13] Parlament je to dopolnilo utemeljil z navedbo, da zamenjava starih vozniških dovoljenj nikakor ne sme privesti do izgube ali omejevanja pridobljenih pravic v zvezi z vozniškim dovoljenjem za različne kategorije vozil.[14]

38. Taka razlaga, kakršno predlaga W. Hofmann, bi poleg tega privedla do tega, da država članica ne bi mogla uporabiti nacionalnih določb o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali prenehanju pravice do vožnje za voznike, ki vozniško dovoljenje pridobijo pred 19. januarjem 2013. To bi popolnoma nasprotovalo cilju izboljšanja prometne varnosti, ki mu sledi Direktiva 2006/126.

39. Iz vseh navedenih razlogov menim, da člen 13(2) te direktive ne nasprotuje uporabi člena 11(4) navedene direktive.

B – *Vprašanje za predhodno odločanje*

40. Predložitveno sodišče z vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu sprašuje, ali je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da mora država članica zavrniti priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, če je bilo njegovemu imetniku v prvi državi članici odvzeto prejšnje vozniško dovoljenje, tudi če je ukrep odvzema prenehal učinkovati in je izpolnjen pogoj prebivališča.

41. Predložitveno sodišče želi pravzaprav izvedeti, ali je mogoče sodno prakso, ki jo je Sodišče doslej razvilo v okviru Direktive 91/439,[15] uporabiti tudi za položaje, kakršen je položaj W. Hofmanna, ki jih ureja Direktiva 2006/126.

42. Mislim, da ne, in to iz teh razlogov.

43. Iz pripravljalnih del za Direktivo 2006/126 izhaja, da je zakonodajalec Unije želel okrepiti boj proti turizmu vozniških dovoljenj in s tem boj zoper ogrožanje prometne varnosti.

44. Sprememba besedila člena 11(4), drugi pododstavek, te direktive je pravzaprav posledica prizadevanj Parlamenta. V postopku prenove Direktive 91/439 je ta predlagal, naj se vanjo vključi vzajemno priznavanje sankcij, izrečenih zoper nevarne voznike. Pri tem je navedel, da bi bilo treba za zagotovitev, da bo odvzem vozniškega dovoljenja v eni državi članici veljaven v vseh državah članicah, v prihodnje te obvezati, da bodo priznale vsak ukrep omejitve, začasnega odvzema, odvzema ali razveljavitve, ki ga sprejme druga država članica, in da bodo zavrnile priznanje veljavnosti vozniških dovoljenj, v zvezi s katerimi je bil izrečen tak ukrep.[16]

45. Parlament je to storil z namenom, da se, kolikor je mogoče, zajezi turizem vozniških dovoljenj.[17] Odbor za promet in turizem te institucije turizem vozniških dovoljenj opredeljuje kot položaj, ko državljan, ki mu je bilo v matični državi članici zaradi hudega prekrška odvzeto vozniško dovoljenje, v drugi državi članici pridobi novo vozniško dovoljenje.[18]

13 — Glej predlog sprememb 13 k Poročilu z dne 3. februarja 2005 o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o vozniških dovoljenjih (prenova) (A6-0016/2005, v nadaljevanju: poročilo).

14 — Prav tam.

15 — Glej točko 5 teh sklepnih predlogov.

16 — Glej predlog sprememb 57 k poročilu in obrazložitev, str. 59.

17 — Glej obrazložitev tega predloga sprememb.

18 — Glej Osnutek priporočila za drugo obravnavo z dne 21. septembra 2006 o skupnem stališču Sveta o sprejetju direktive Evropskega parlamenta in Sveta o vozniških dovoljenjih [2003/0252(COD), točka 2.1].

46. Poleg tega je Parlament opozoril na dejstvo, da lahko osebe, ki jim je bilo vozniško dovoljenje odvzeto v eni državi članici, zlasti zaradi vožnje pod vplivom alkohola ali drog, zdaj že brez težav pridobijo lažno prebivališče v državi članici in tam pridobijo vozniško dovoljenje, da bi se izognile pogojem, ki veljajo za izdajo novega vozniškega dovoljenja. [19]

47. Zato se mi zdi popolnoma jasno, da je sprememba v besedilu člena 11(4) Direktive 2006/126 izraz te volje, da se okrepi boj zoper ogrožanje prometne varnosti in se pri tem preseže tisto, kar je doslej določala Direktiva 91/439. Tako člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 državam članicam odslej ne dopušča več proste presoje, ampak jim nalaga, naj zavrnejo priznanje vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, če je bil njegovemu imetniku izrečen ukrep omejitve, začasnega odvzema ali odvzema prejšnjega vozniškega dovoljenja na ozemlju prve države članice.

48. Po mojem mnenju to nujno pomeni, da v primeru W. Hofmanna nemški pristojni organ upravičeno ne prizna vozniškega dovoljenja, ki ga je izdal češki pristojni organ.

49. Ker je nemški pristojni organ izrekel ukrep odvzema prejšnjega vozniškega dovoljenja, bi bila namreč izdaja novega vozniškega dovoljenja po izteku obdobja, za katero je bila izrečena prepoved zahtevati novo dovoljenje, pogojena s predložitvijo medicinsko-psihološkega izvedenskega mnenja o sposobnosti W. Hofmanna za vožnjo.

50. Ne dvomim, da je pogojevanje vrnitve pravice do vožnje z izvedenskim mnenjem, kar zadeva nekatere prekrške, na primer vožnjo pod vplivom alkohola, [20] ki so statistično vzrok za številne hude prometne nesreče, učinkovito preventivno sredstvo, ki izboljšuje prometno varnost. S tega vidika se mi zdi nacionalni ukrep skladen z enim od ciljev Direktive 2006/126, in sicer izboljšanjem prometne varnosti. [21]

51. Komisija je v zvezi s tem poudarila pomen izobraževanja, usposabljanja, nadzora in, po potrebi, kaznovanja udeležencev v cestnem prometu, ki so prvi člen v verigi prometne varnosti. [22]

52. Zato stališče, da je nemški pristojni organ upravičeno zavrnil priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdal češki pristojni organ, po mojem mnenju ni le v skladu z duhom navedene direktive, ampak glede na določbe, ki se uporabljajo od 19. januarja 2009, tudi z njenim besedilom.

53. Menim namreč, da je treba upoštevati dejstvo, da člen 18, drugi odstavek, Direktive 2006/126 med drugim določa, da se od 19. januarja 2009 uporablja tudi Priloga III k tej direktivi. Točka 14 te priloge določa, da uživanje alkohola pomeni veliko nevarnost za varnost na cesti in da mora biti glede na razsežnost tega problema zdravniška stroka zelo pazljiva. Zato točka 14.1 navedene priloge določa, da se vozniških dovoljenj ne sme izdati osebam, ki so odvisne od alkohola, in da se lahko osebi, ki je bila v preteklosti odvisna od alkohola, dovoljenje izda le pod določenimi pogoji, na primer ob predložitvi zdravniškega mnenja.

54. Razlogi za odločbo, ki je bila 15. julija 2009 izdana zoper W. Hofmanna, po mojem mnenju upravičujejo uporabo nadzornih ukrepov iz točke 14.1 Priloge III k Direktivi 2006/126. Če bi se ti nadzorni ukrepi uporabili in če bi se izvedli vsi preizkusi, s katerimi bi se lahko prepričali, da je W. Hofmann znova sposoben za vožnjo, bi moral nemški pristojni organ priznati veljavnost češkega vozniškega dovoljenja, saj bi bilo s tem zadoščeno določbam, ki na ravni Unije zagotavljajo skupno skrb za varnost.

19 — Glej obrazložitev predloga sprememb 57 k poročilu.

20 — Leta 2009 je v Evropski uniji na cestah umrlo več kot 35.000 oseb, kar je enako številu prebivalcev v srednje velikem mestu, poškodovanih pa je bilo 1.500.000 oseb (Sporočilo Komisije z dne 20. julija 2010 Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij – Evropski prostor varnosti v cestnem prometu: usmeritve politike na področju varnosti v cestnem prometu v obdobju 2011 –2020 (COM(2010) 389 konč., str. 2). Ocenjuje se, da je tretjina nesreč neposredno povezana z alkoholom.

21 — Glej uvodno izjavo 2 k tej direktivi.

22 — Glej str. 5 v opombi 20 Sporočila Komisije.

55. Menim, da dejstvo, da češki pristojni organ ni upošteval odločbe o odvzemu, ki jo je izdalo Amtsgericht Memmingen, ne vpliva na rešitev, ki jo predlagam. To neupoštevanje je posledica bodisi tega, da je W. Hofmann kazen prikril, bodisi tega, da se češki pristojni organ ni posvetoval z nemškim pristojnim organom. V prvem primeru je jasno, da W. Hofmann od prikrivanja ne sme imeti koristi. V drugem primeru prav tako ne sme pridobiti pravice zaradi morebitne napake upravnega organa, še zlasti ne v zvezi z zakonom druge države članice in še toliko manj, ker direktiva tej državi članici nalaga, da uporabi nacionalni zakon ob upoštevanju izjeme, ki jo priznava ta direktiva kot del splošnega ravnovesja, ki ga vzpostavlja.

56. Komisija je na obravnavi priznala, da bi v obravnavani zadevi duhu te direktive ustrezalo ravnanje države članice izdaje, ki bi se posvetovala z nemškim pristojnim organom in nato po seznanitvi s težavami W. Hofmanna z alkoholom uporabila ukrepe iz točke 14.1 Priloge III k Direktivi 2006/126, vozniško dovoljenje, ki ga je izdala Češka republika, pa bi zato obveljalo v razmerju do Zvezne republike Nemčije.

57. Sam menim, da tako ravnanje z vidika preventive omogoča povezano uporabo novih določb člena 11(4) Direktive 2006/126 ter načela vzajemnega priznavanja, ki temelji na nespornem vzajemnem zaupanju, če se ukrepi, ki so določeni v točki 14.1 Priloge III k tej direktivi in veljajo v 27 državah članicah, upoštevajo.

58. Komisija je sicer navedla tudi, da se ji zdi tak sistem, v katerem se morajo pristojni organi različnih držav članic med seboj posvetovati, zapleten in da ni izrecno predviden. Vendar pri tem opozarjam, da ne le, da je že člen 12(3) Direktive 91/439 določal, da si države članice pomagajo pri izvajanju te direktive in, če je potrebno, izmenjujejo informacije o dovoljenjih, ki so jih registrirale, ampak nujnost vzajemne pomoči z naknadno vzpostavitvijo omrežja za vozniška dovoljenja potrjuje tudi člen 15 Direktive 2006/126. Menim, da sta prav sodelovanje in vzajemna pomoč držav članic ključ do tega, da se s krepitvijo vzajemnega zaupanja uresničijo cilji Unije na področju prometne varnosti. Poleg tega menim, da vzpostavitev omrežja za vozniška dovoljenja ni bolj zapletena od vzpostavitve omrežja zbirk kazenskih evidenc, ki že deluje v nekaterih državah članicah.

59. Zato menim, da rešitev, ki jo predlagam, najbolj ustreza volji zakonodajalca Unije, to je okrepitvi boja zoper ogrožanje prometne varnosti, in zagotavlja polni učinek členu 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, katerega besedilo je bilo spremenjeno prav iz tega razloga.

60. To potrjuje ravnanje W. Hofmanna. Ta namreč, kot kaže, ni rešil svojih težav z alkoholom, saj ga je 16. aprila 2009, torej skoraj tri mesece po izdaji češkega vozniškega dovoljenja, ustavila nemška policija in opravila nadzor, ki je pokazal visoko stopnjo alkohola v krvi. Zaradi tega ravnanja, ki je ogrozilo varnost vseh uporabnikov cest, mu je bilo češko vozniško dovoljenje odvzeto za obdobje 18 mesecev z odločbo, ki je postala dokončna 5. aprila 2011. Menim, da češki pristojni organ W. Hofmannu verjetno ne bi izdal vozniškega dovoljenja, če bi poznal njegove težave z alkoholom.

61. Člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 torej deluje, kot je navedla nemška vlada, kot varnostni ventil, ki preprečuje, da bi nevarni posamezniki vozili na ozemlju držav članic.

62. Oporekati mi je mogoče, da take razlage ni mogoče uporabiti za člen 11(4), zadnji pododstavek, te direktive, torej za primere, ko je izrečen ukrep razveljavitve vozniškega dovoljenja. V skladu s to določbo namreč država članica *lahko zavrne* [23] tudi izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar dovoljenje je bilo v drugi državi članici razveljavljeno. Vendar tako kot nemška vlada in Komisija menim, da se razveljavitev, ki se vendarle razlikuje od ukrepov začasnega odvzema, omejitve in odvzema, ne nanaša na sposobnost imetnika vozniškega dovoljenja, ampak na formalne dejavnike, ki jih je treba upoštevati pri izdaji vozniškega dovoljenja.

23 — Moj poudarek.

63. Namen Direktive 2006/126 ni omogočiti državljanom Unije, da izberejo najugodnejši kraj za izdajo vozniškega dovoljenja glede na to, ali so pogoji za izdajo v sosednji državi članici manj strogi,[24] ampak, na eni strani, omogočiti osebi, ki ima vozniško dovoljenje, da se nastani v državi članici, ki ni država, v kateri je bilo izdano vozniško dovoljenje, ne da bi morala še enkrat opravljati vozniški izpit ali zamenjati vozniško dovoljenje, in na drugi strani, zagotavljati varnost uporabnikov cest na ozemlju Unije.[25]

64. Glede na vse navedeno zato menim, da je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da mora država članica zavrniti priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, če je bilo njegovemu imetniku v prvi državi članici vozniško dovoljenje odvzeto zaradi vožnje pod vplivom alkohola in v državi članici izdaje ni opravil potrebnega preverjanja sposobnosti za vožnjo, kot to določa točka 14.1 Priloge III k tej direktivi.

V – Predlog

65. Glede na zgoraj navedene dejavnike Sodišču predlagam, naj na vprašanje, ki ga je postavilo Bayerischer Verwaltungsgerichtshof, odgovori:

Člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih je treba razlagati tako, da mora država članica zavrniti priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, če je bilo njegovemu imetniku v prvi državi članici vozniško dovoljenje odvzeto zaradi vožnje pod vplivom alkohola in v državi članici izdaje ni opravil potrebnega preverjanja sposobnosti za vožnjo, kot to določa točka 14.1 Priloge III k Direktivi 2006/126.

24 — Na češkem vozniškem dovoljenju W. Hofmanna je sicer vpisano, da ima stalno prebivališče v Češki republiki. Vendar je splošno znano, da so se nekatere avtošole, ki jim ni mar za etiko, specializirale za zagotavljanje prebivališča nemškim državljanom, kar ima en sam cilj, in sicer izpolniti enega od pogojev za izdajo vozniškega dovoljenja (glej, v tem smislu, točko 46 teh sklepnih predlogov).

25 — Glej uvodno izjavo 2 k tej direktivi.